

Ez a táj az otthonunk

Zsáki István Vereckei gondolatok című képsorozatáról

– Verecke számomra egy szép szó, melynek külön varázsa van. Őseink vándorlásáról elmélkedik, gondolkodik, medítál; azokról, akik évek hosszú során vándoroltak, meneteltek, mégpedig többnyire gyalogszerrel. Így jobban, pontosabban tudták megfigyelni a dolgok állását. – a fenti gondolatok Zsáki Istvántól erednek.

Zsáki István topolyai festőművész pályáját absztrakt festéssel kezdte, de már ekkor is jelen volt nála a táj. Ez a motívum időről időre visszatér munkásságába. Az őszanyag, a föld és az ezekhez kapcsolódó elemek, a kövek, a termések mind fontosak művészetében, hiszen mind a kiindulópontot, a gyökereket jelentik számára, és természetközeli szemléletmódjáról tanúskodnak. Ez a tájszeretet készítette arra is, hogy a benne megfogant gondolatokat, melyek a magyarok Kárpát-medencébe történő bevándorlásáról fogalmazódtak meg, festményeibe ültesse át. Ekkor született meg a Vereckei gondolatok című képsorozata.

Az alföldi realizmus hagyományainak tudatában és sugallatában, a felvetett téma feldolgozásakor realiztikus eljárást alkalmaz, talán azért is, hogy a nézők számára érthető és élvezhető legyen az eszmefuttatása.

Őseink életét próbálja visszaidézni, a vándorlás okát és körülményeit, a sámánok szerepét a történetekben, hogy ők hogyan olvasták, érzékelték, értelmezték az isteni jeleket; figyelték a csillagok állását, amelyek alapján sikeresen irányították a népet a Kárpát-medence fűben, fában, termőföldben, vízben gazdag, gyönyörű vidékeire.

A Feszty Árpád-féle körkép is ihletőleg hatott rá, de ő nem szándékozott más alkotók hatása alá kerülni, hanem saját elképzelését követve akart újat alkotni.

A sorozatnál olyan fényhatást alkalmazott, ahol a fény hátulról világítja meg a tájat, mellyel biztosította annak egységességét. A Vereckei gondolatok képei tulajdonképpen tájképek, melyek a művész képzeletében fogantak meg. A sorozat első képei még zord világot fejeznek ki, melyek továbbbúzták a vándorlókat. A célhoz közeledve a képek hangulata is barátságosabbá, melegebbé, míg végül meghitté válik, s ekkor őseink megérzik, hogy megfelelő otthonra leltek. Zsáki István képei ezt sugallják – és mi is úgy érezhetjük –, hogy ez a táj csakugyan az otthonunk.

A Vereckei gondolatok c. anyag 2012. augusztus 23-án került bemutatásra a szabadkai Magyar Házban.

Életrajzi adatok

Zsáki István festőművész Topolyán született 1942-ben. Főiskolai tanulmányait Pristinában végezte 1967-ben. 1975 óta tagja a Vajdasági Képzőművészeti Szövetségnek (ULUV).

Képzőművészet szakos tanárként Bajsán, Gunarason és Topolyán dolgozott.

Több művésztelep munkájában vett részt idehaza és külföldön. Alapító tagja a bácskossuthfalvi 9+1, valamint a szabadkai Bucka-Gányó művésztelepnek. Munkái megtalálhatók a topolyai, óbecsei, zentai, szabadkai és bácskossuthfalvi művésztelepeken, de vannak munkái Lendván, Eszéken, Zalaegerszegen, Tokajban, Hajdúböszörményben, a budapesti XII. Kerületi Hegyvidék Művésztelepen, Makón és Verankán is. 1969-ben csatlakozott a Csurgói Csoporthoz.

Mintegy negyven önálló tárlata volt. Közös tárlatainak száma itthon és külföldön a százat is meghaladja. Jelenleg a Topolyai Művésztelep és annak képtára, az Art Gallery vezetője.

Művészi és pedagógiai munkásságát többször is díjazták.

Jelentősebb díjai:

1968 – *Fiatalkorú vajdasági festők díja*, Zombor;

1974 – *Topolyai Művésztelep díja*;

1978 – *Becsei Művésztelep díja*;

1981 – *Nagyapáti Kukac Péter-díj*;

1992–96 – *Hajdúböszörményi Művésztelep Nívódíja*;

2000 – *Selyei Művésztelep Nívódíja*;

2006 – *Forum-díj és a Kaposvári Nemzetközi Miniatur Biennálé I. Díja*;

2008 – *Kaposvári Nemzetközi Miniatur Biennálé Fődíja*.



Fotó: Gyurkovics Hunor



